

Egyetem

A SZEGEDI FELSOÓKTATÁS INFORMÁCIÓS HÁTTÉRMAGAZINJA

„Nincsen egyetlen egy olyan új felismerés sem, amit ne lehetne rossz célra felhasználni”

Beszélgetés dr. Hadlaczky Gyula professzorról

Nyár elején robbant be a hétköznapi, nem tudományos területen munkálkodó emberek tudatába Hadlaczky Gyula neve. A Szegedi Biológiai Központ genetika professzora és 13 fős munkacsoportja ugyanis ekkor hozta nyilvánosságra, hogy létrehozták az első mesterséges emberi kromoszómát. Ez a felfedezés hatalmas mérföldkövet jelent a genetikában, a XXI. század orvostudományában.

Hadlaczky Gyula professzorról egyetemi éveiről, a családjáról, és nem utolsósorban az első mesterséges emberi kromoszóma felfedezéséről beszélgettünk.

– *A biológia volt a kedvenc tantárgya gyermekkorában?*

– Igazából nem volt kedvenc tantárgyam. Valójában az egész általános iskolát, sőt még a középiskolát is végigjártam. Általános iskola után mezőgazdasági technikumba mentem, majd innen egy biológia tanáromnak köszönhetően a gödöllői Agrártudományi Egyetemen tanultam tovább, és agrármérnök lettem. Tulajdonképpen agrármérnök akartam lenni. Úgy gondolom, hogy az akkori szintnek megfelelően

megtanultam a szakmát, és egy Fejér megyei falu térszében kezdtem el dolgozni, mint gyakornok, és később, mint főállattenyésztő.

– *Az egyetemi évei hogyan teltek?*

– Egy 160 fős évfolyamba jártam, ezen belül viszont volt két meghatározó kis csoport. Az egyik egy amatőr filmklub, ahol 8 illetve 16 milliméteres filmeket csináltunk, a másik pedig a kézilabda. A kézilabda már akkor is egy kimondottan durva sport volt, és hetente két meccset kellett játszsanunk. A hét

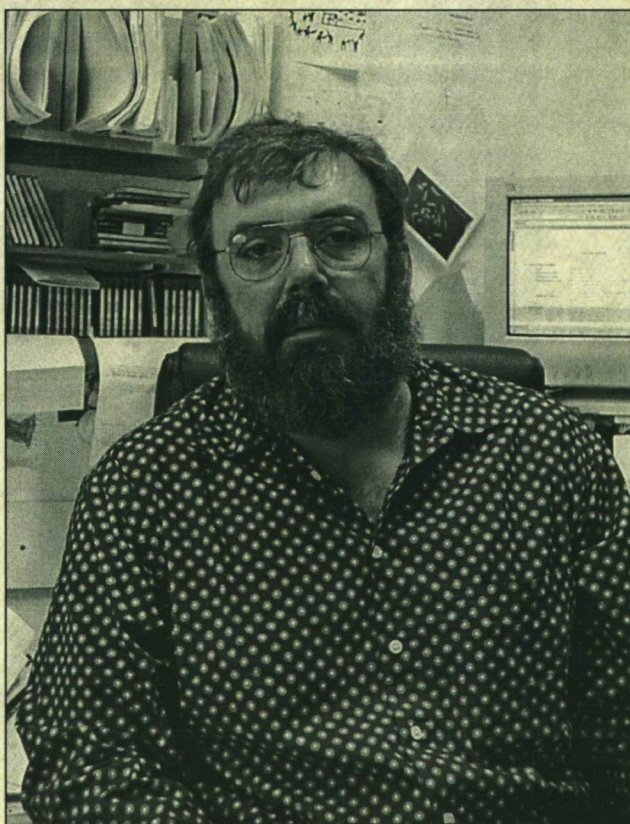
többi napján tulajdonképpen a sebeinket nyalogattuk és erre ideális volt az éjszakai bíbelődés a mikroszkóppal. Genetika gyakorlaton találkoztam először a kromoszómákkal. Azt hiszem, hogy egy csodálatos tanárnő révén, akinek hatására a növénynevelési genetika tanszéken diákkörös lettem, és növényi kromoszómákat kezdtem el nézegetni.

– *A filmklubban milyen filmeket készítettetek?*

– Többnyire animációs filmeket, bábfilmeket, rövidebb játékfilmeket is. Egy érdekes játék volt. A kedvenceim az animációs filmek voltak. Az akkori amatőr filmes mozgalom repertoárjának megfelelően csináltuk ezeket a dolgokat. Valójában a legfontosabb az volt, hogy volt egy olyan kisebb közösség, amelyik gyakorlatilag minden idejét együtt töltötte. Egyszerűen együtt voltunk, elhülyéskedtünk, zenét hallgattunk, filmeket csináltunk, egy nagyon jó dolog volt.

– *Milyen volt egy térszben gyakornoknak lenni?*

– Egy teljesen más világ. Egy meglehetősen zárt kö-

HÍREK

SZTE

BTK

November 6-29-e között kerül sor tizenkét szegedi hallgató áthallgatására a kolozsvári egyetemre. Ugyanekkor érkeznek hozzánk kolozsvári hallgatók, akiknek Ópusztaszer és Esztergom meglátogatásán túl lehetőségük nyílik betekinteni a Csongrád megyei levéltárba, illetve a szegedi felsőoktatásba.

A november 17. és 19. között megrendezésre kerülő, budapesti *Education 2000* elnevezésű felsőoktatási börzén a BTK, TTK, és a GTK HÖK-ök közösen képviselik egyetemünket.

November 13-án kerül elbírálásra az emelt (7000 Ft-os) lakhatási támogatás, melyet az ebben részesülők visszamenőleg is megkapnak.

November 13-tól vehetők fel a BTK HÖK-ön azok az pályázati űrlapok, melyek a megemelt tanulmányi terhelésű, és kiemelkedő tudományos tevékenységű hallgatók részére kívánnak támogatást nyújtani. A pályázatok benyújtási határideje: november 20. A pályázatok eredményének kifüggesztése november 22-én fog megtörténni a kari HÖK irodán.

November végén a történezhallgatók megválasztják legnépszerűbb oktatójukat. Az eredményt december elején egy játékos szakest keretében hirdetik ki.

Érdekképviselet

Interjú Farkas Attilával, az

– Gratulálók megválasztásodhoz! Kérlek röviden mutatkozz be az olvasóknak!

– Szegeden születtem a hetvenes évek vége felé, úgyhogy a hőkös szakmában is fiatalnak számítok. Iskolás éveimet is itt töltöttem, és a Ságvári Gimnázium kéttannyelvű francia szakán végeztem. Jelenleg a negyedik évet kezdem meg az orvosi karon – teli kihívásokkal. Szegedet nagyon szeretem, mert nagyon jó hangulatú város, amit főleg a sok diáknak, hallgatóknak köszönhet. Nagyon szeretek sportolni, ami igen jó kikapcsolódás és egyben kihívás számomra a hosszú

napok végén. Ez mostanában sajnos kimaradt egy kicsit az életemből egy súlyosabb sportsérülés miatt.

– Hogyan kapcsolódtál be a hallgatói mozgalomba?

– A közösségi munka mindig közel állt hozzám, mert szerettem érdekeket képviselni, rendezvényeket szervezni, ahol a saját elképzeléseimet tudtam megvalósítani. Gimnáziumban sport programokat szerveztünk, melyeken sok diák vett részt, és számomra sikerményt jelentett. Az egyetemen nem voltam kezdetben olyan aktív,

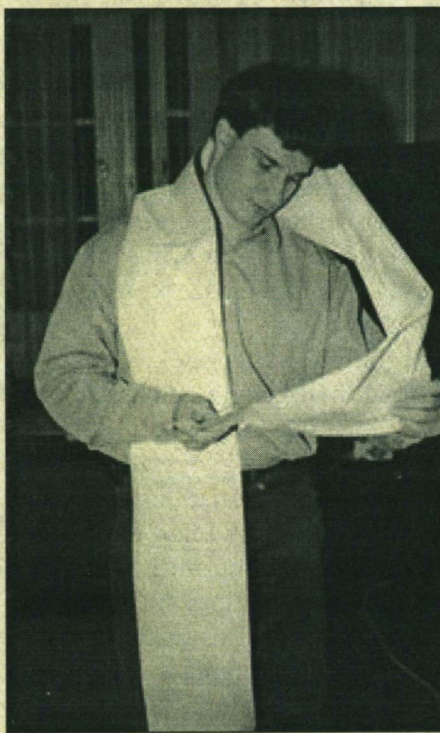
és integrálódás

SZTE ÁOK HÖK elnökével

inkább elvoltam a saját dolgaival. Két évvel ezelőtt azonban megkeresett egy ismerős a Hökről, hogy nincs e kedvem elvállalni a sportfelelős posztot. Hosszú gondolkodás után, úgy döntöttem, hogy elvállalom, hiszen már csináltam valami hasonlót a gimiben. Kezdetben nagyon nem láttam át a feladataimat, de utána sikerült kismásznom a mély vízből. Tavaly elnökhelyettesi posztot láttam már el, ahol már kicsit jobban bele kellett ásnom a HÖK munkájába. A kultúra, a szakképzés és a curriculum-kidolgozás területére is eltévedtem. Idén pedig megpályáztam az elnöki posztot, ahol a hallgatói küldöttek szavazataikkal biztosítottak bizalmukról. A leghálásabb hökös feladatomból az volt eddig, hogy részt „kellett” vennem több gólyatábor rendezésében, mint főgólya.

– Most a HÖK elnökeként mit látsz legfontosabb feladatodnak?

– Legfontosabbnak azt tartom, hogy a hallgatók merjenek bizalommal fordulni hozzánk problémáikkal, kéréseikkel. A sportot és a kulturális életet nagyon fel kéne pezsdíteni, mert nagy lemaradásuk van mindkét területen. A HÖK munkáját szeretném világossá és tisztán láthatóvá tenni minden érdeklődő hallgató számára. Erre kísérletként létrehoztunk egy hökös honlapot, ahol szeretnénk naprakész információkkal ellátni az érdeklődőket. Fontosnak tartom,

hogy az érdekeiket tudjuk minden fórumon megfelelően képviselni. Szeretnénk mi is jobban bekapcsolódni az EHÖK munkájába, ahol elég nagy lemaradásunk van. Az integrálódást úgy szeretnénk megvalósítani hallgatói szinten, hogy az Universitas nyújtotta lehetőségeket jobban ki tudjuk használni amellet, hogy a kari önállóságot is meg tudjuk őrizni. A többi karral együtt közös programokat, vetélkedőket szeretnénk szervezni, ahol a hallgatók ismerkedhetnek egymással, betekintést kaphatnak a másik kar életébe, szokásaiba stb. Egyszóval egy hallgató centrikus kari hököt akarunk megvalósítani. Remélem, ez sikerülni is fog, ami a hallgatóktól kapott visszajelzések-ből fog kiderülni!

Döbör András

HÍREK

EHÖK

Az Alapítvány a Magyar Felsőoktatásért és Kutatásért kuratóriuma ösztöndíj-pályázatot hirdet „Humán erőforrás fejlesztése a civil szektorban” címmel.

Pályázhatnak: a 2000/2001. tanévre beiratkozott végzős vagy a végzést megelőző évfolyamon tanuló hallgatók, ezen tanévben másod- vagy harmadéves doktoranduszok, valamint doktori tanulmányaikat az 1999/2000-es tanévben befejezett személyek, külön díjra – kész TDK dolgozattal – azon hallgatók, akik a civil szektor fejlődésének kérdéseivel a TDK keretében foglalkoznak.

Az ösztöndíj (2001. március 1-től) 3-12 hónapra szólhat. Beküldési határidő 2000. november 30.

Érdeklődni az EHÖK irodán (Boldogasszony sgt. 4.) lehet.

Universitas Kht.

Az SZTE gólyabálja november 17-én, a Dugonics András Piarista Gimnáziumban (TESCO mögött) kerül megrendezésre. Sztárvendégek: *Animal Cannibals*, és a *Drink Panther*. Jegyek elővételben 600 Ft-ért kaphatók a Hallgatói Szolgáltató Irodában, a TÁK büfében, az Irinyi Fénymásolószalonban, a Jate klub irodájában, illetve a helyszínen 700 Ft-os áron.

JGYTFK

November 15-én kerülnek megrendezésre a tanszéki TDK ülések. Emiatt a Főigazgató úr tanításmentes munkanappá nyilvánította ezt a napot. Így az órák elmaradnak.

Az „Esélyt a tanulásra” Közalapítvány pályázat eredményei november 20-án kerülnek kifüggesztésre a HÖK-ön.

A következő ösztöndíjat december 6-án hozza a Mikulás, a szorgalmi időszak december 20-án ér véget.

folytatás a I. oldalról

zösség. A városhoz való közelsége miatt a városi funkcionáriusok gyakran látogatták. Elég jó bora volt a termelészövetkezetnek, a közelben volt egy erdőgazdaság is, ahol apróvadat tenyésztettek. Tehát voltak olyan alkalmasságok, ami vonzóvá tették a termelészövetkezetet. Egyébként egy nagyon érdekes, tisztességes, de más világ, volt mint a városi közeg. Ez idő tájt fejeződött be a Szegedi Biológiai Intézet első felének az építése és átadása. Az igazat megvallva, én nem is tudtam róla. Egyszer csak kaptam egy levelet, hogy épül egy ilyen biológiai központ, ahol lesz egy genetika intézet, lesz egy búzagenetikai csoport, ahol a növényi kromoszómák értelemszerűen kulcsszerepet játszanak, és lenne-e kedvem eljönni ide kutatónak, tudományos segédmunkatársnak. A történet valójában arról szólt, hogy az egyetemi évek alatt a tudományos diákköri munka kapcsán nézegettem növényi kromoszómákat, és erre valaki emlékezett. A Szegedi Biológiai Központba kerestek egy olyan fiatalembert, aki látott már kromoszómát, és az egyetemen, akadémián keresztül valahogy eljutottak a téesszbe. Végül is igent mondtam, és 27 évvel ezelőtt eljöttem ide Szegedre, és hogy elkezdjem a kromoszómák vizsgálatát.

– Hogyan jut el egy kutató a növényi kromoszómáktól az emberi kromoszómákig?

– A növényi kromoszómákkal kapcsolatos munkámat, de valójában a tudományos diákköri munkám anyagát fogadta el az Agrártudományi Egyetem egyetemi doktori disszertációnak 1974-ben. Majd egy olyan kromoszómafestési eljárásról dolgoztam, amellyel egyértelműen azonosíthatók a növényi kromoszómák. Ez volt a kandidátusi disszertációm témája, amely 1976 végén készült el, és 1978-ban

védtem meg. Ekkor felmerült az a kérdés, hogy akkor most életem végéig növényi kromoszómákkal foglalkozom-e, vagy valamiféle váltás történjen. Akkoriban is működött az intézetben egy nagyon erős emlőssejt genetikai csoport, és minden feltétel adott volt, hogy a növényi kromoszómákról átnyergeljek az állati kromoszómákra. Valójában ami miatt ez a terület akkor is izgatott, az az, hogy mind a mai napig nem ismerjük pontosan a kromoszómák szerkezetét, és mivel a szerkezete ismeretlen, így a működésüket sem érthetjük meg. Így kromoszóma-szerkezeti munkákkal kezdtem el foglalkozni, megtanultam az elektromikroszkópiát, majd egy meghatározó időszak következett, amikor is elnyertem a Wellcome gyógyszeripari cég kutatási ösztöndíját, és egy évet Skóciában, egy humán citogenetikai intézményben tölthettem, egy nagy kórház mellett. Az itt végzett kutatások már nemzetközi szinten is elfogadott kromoszóma szerkezeti munkák voltak. Hazatérésem után szintén a Genetikai Intézetben nagyon jól és magas szinten működő növény sejtgenetikai csoporttal együttműködve, felmerült az a gondolat, hogy nézzük meg, vajon lényegi különbségek vannak-e a növényi és állati kromoszómák között. Kiderült, hogy a különbség lényegében elhanyagolható, tehát a növényi kromoszómák csaknem lényegében majdnem teljesen azonosak, mint az emlős vagy állati kromoszómák, beleértve az emberi kromoszómákat is. Ekkor még mindig az öt éves tervek időszakát éltük. Ez vonatkozott a kutatóintézetekre is. Nekünk is öt éves kutatási tervet kellett írni. 1985-ben írtam egy féloldalas öt éves tervet, amelynek a lényege az volt, hogy az akkor rendelkezésre álló eszközökkel próbáljunk meg emlős mesterséges kromoszómát előállítani. Ennek az előzménye az volt, hogy alacsonyabb rendű szerveze-

tekben, pl. élesztőben ez már sikerült, és figyelembe véve, hogy végül is az élesztő is egy egyszerű növény, és a növényi és állati kromoszómák hasonlósága alapján nem volt teljesen elveteműlt a feltételezés, hogy ugyanezt az utat követve esetleg lehetne mesterséges kromoszómát is építeni. Már akkor is nyilvánvaló volt, hogy ez nemcsak egy rendkívül hasznos modellrendszer lehet a kromoszóma szerkezet és működés tanulmányozására, azaz ha mesterséges laboratóriumi körülmények között elő tudunk állítani egy kromoszómát, akkor az építőelemek cseréjével egy olyan kísérleti modellrendszerhez juthatunk, amely alkalmas a szerkezet és a működés megismeréséhez. Emellett már akkor is nyilvánvaló volt, hogy mivel a kromoszómák alapvető feladata a genetikai információ továbbvitele az utódsejtekbe, egy mesterséges kromoszóma használható génátviteli eszköz lehetne. Ebben az időben, a magyarországi lehetőségeket figyelembe véve, és azt, hogy tulajdonképpen egy két és fél fős csoportnak volt ez az öt éves terv, ezt teljes joggal tekintette mindenki inkább egyfajta science-fictionnak, mint egy valódi kutatási tervnek. Elkezdtünk dolgozni, és az évek során kiderült, hogy bár az eredeti megközelítés, tehát az, hogy elemekből rakjuk össze a kromoszómát, nem vezetett eredményre, viszont a kísérletek során felfigyeltünk egy olyan jelenségre, amely a későbbiekben döntővé vált. Ez pedig az, hogy megfelelő körülmények között az élő, petricsészében nevelt emlős sejteket rá tudjuk kényszeríteni arra, hogy új kromoszómákat építsenek. Mégpedig annak a DNS-nek a felhasználásával, amelyet mi kívülről bejutattunk a sejtbe. Tehát végül eredményben sikerült kidolgoznunk egy olyan eljárást, amelyet talán úgy mondhatnánk, célirányos kromoszóma építés élő sejtekben. Azaz a kívánalmainknak megfelelő

genetikai tartalmú új kromoszómák létrehozása. Az első ilyen újonnan képződött kromoszómát 1989-ben láttuk meg. Majd jó öt évet töltöttünk el azzal, hogy megpróbáljuk megérteni azokat a folyamatokat, amelyek az új kromoszóma képződéshez vezetnek. 1996-ra eljutottunk arra a pontra, amikor ismételhetően, és tényleg a kívánalmaknak megfelelően tudtunk állati sejtekben új kromoszómákat létrehozni.

– Közben Ön egy pénzügyi bravúrt is végrehajtott!

– Ez nem az én érdemem, hanem azé a néhány emberé, aki felismer-te, hogy alapkutatói eredményeink technológiává fejleszthetők, és vállalta ennek kockázatát is. Személyes kapcsolatok – és szerencse – révén a korábbi ismeretségből adódó információk alapján néhány ember Kanadában úgy gondolta, hogy addig elért eredményeink már egyfajta mesterséges kromoszóma technológia csíráját jelentik. Létrehoztak egy biotechnológiai vállalatot, amely azt a célt tűzte ki maga elé, hogy ezekből az alapkutatói eredményekből egy biotechnológiai-génteknológiai felhasználásra alkalmas génteknológiát fejlesszen ki. Azaz egy mesterséges kromoszómán alapuló génátviteli, és génműködtetési rendszert. A kanadai cég egy kizárólagos licenz szerződést kötött a Szegedi Biológiai Központtal, vállalta a kutatások részbeni finanszírozását, vállalta a szellemi termékek szabadalmaztatásával járó költségeket, és vállalta, hogy ha ebből eladható termék lesz, akkor a licenz szerződésnek megfelelően szerzői jogdíjat fizet a Szegedi Biológiai Központnak. 1996 óta, most már ötödik éve tart ez az együttműködés. 14-en dolgozunk itt a csoportban, a kanadai cég felépítette saját kutató-fejlesztő laboratóriumát Vancouverben, ahol most már 25-en dolgoznak. Az együttműködés eredményeképpen úgy tűnik,

hogy az alapkutatói eredményekből egy valóban felhasználható technológia jött létre, ami azt jelenti, hogy ma már vannak olyan mesterséges kromoszómák, amelyek meghatározott géneket hordoznak, illetve ezekből a génekről olyan géntermék képződik, amely részben gyógyszeralapanyagként, vagy egyéb célokra felhasználható. A kanadai cég forintra átszámítva eddig 4-5 milliárdot költött a technológia fejlesztésére. Természetesen ennek döntő hányadát a vállalat felépítésére, a saját kutató-fejlesztő laboratóriumuk létrehozására és működtetésére fordították. Ez év júliusában a cég tőzsdére is került, és a jelenlegi piaci értéke kb. 30 milliárd forint. A Szegedi Biológiai Központ annak következtében, hogy a cég vállalta a szellemi termékek szabadalmaztatását, jelenleg 15 bejelentett, és 7 elfogadott világszabadalommal rendelkezik a mesterséges kromoszóma technológia területén, amelynek a Szegedi Biológiai Központ a tulajdonosa. Az ez évi jelentős előrelépés az volt, hogy kiderült, ugyanez a mesterséges kromoszóma előállítási módszer alkalmazható az emberi sejtek esetében is, és néhány héttel ezelőtt jelent meg nyomtatott formában az a tudományos közlemény, amely leírja a prototípus emberi mesterséges kromoszómák ily módon történő előállítását. Ennek a jelentősége az, hogy az ilyen módon előállított mesterséges emberi kromoszómák egy lehetséges eszközként szolgálhatnak a XXI. század gyógyításának egy nagyon fontos, napjainkban születő ágában, a génterápiában. Azaz, amikor az egyes öröklött vagy szerzett betegségeket úgy próbáljuk meg gyógyítani, hogy genetikai információt juttatunk be a sejtbe, és molekuláris vagy sejt szinten próbáljuk megszüntetni a betegség okát vagy magát a betegséget. Ez egy rendkívül gyorsan fejlődő és tényleg a XXI. század gyógyításának egyik fontos

területe lesz, ahol rendkívül fontos az, hogy egy kockázatmentes, jól működő rendszer legyen. Bizonyos területeken ennek a rendszernek fontos eszköze lehet a mesterséges emberi kromoszóma.

– Nem fél attól, hogy ezt a technológiát nem csak gyógyításra használják fel?

– Nincsen egyetlen egy olyan új felismerés sem, amit ne lehetne rossz célra felhasználni. Ez ma már közhely. Valójában erre azt tudom mondani, hogy ez nem a kutatók felelőssége, hanem az egész társadalomé, hogy azokat a felismeréseket, azokat az új technológiákat, amelyek azért jöttek létre, hogy valamilyen formában megkönnyítsék, jobbá tegyék, egészségesebbé tegyék az életünket, azt valóban erre a célra használjuk. Természetesen ha az emberiség történelmét megnézzük, mindig voltak rá példák, hogy egy hasznos dolgot haszontalan célra használtunk. Azért az, hogy itt vagyunk, itt tartunk, azt igazolja, hogy döntően azért a hasznos dolgokat hasznos célra használtuk.

– Professzor úr szobájának falán néhány gyerekrajz látható, az egyiken Porschét kívánnak születésnapjára. Megkapta már?

– Nem, de nem is vágyom rá a magyar útviszonyok, a magyar sebes-ség, és közlekedési etika között. Azon kívül van még egy csomó dolgom, és egy Porschéval sokkal könnyebb lenne lerövidíteni a rendelkezésemre álló időt, mint egy hagyományos autóval. Nincsenek ilyen vágyaim. Amúgy ezt a képet a középső fiamtól kaptam születésnapomra.

– Ön egy nagyon nyugodt ember benyomását kelti.

– Néha tudok ordítani. Valójában az ember megtanul nyugodtnak látszani, egyszerűen csak erről van szó. Bár néha jó, ha az embert kihozzák a sodrából. Kell az az adrenalin!

Árvai Mara

HÍREK

SZTE

ÁJTK

November 8-tól az SZTE honlapjáról megtekinthető a jogi kari HÖK első honlapja.

November elejétől már működik az az új vizsgára feliratkozási rendszer, melyben az oktatók a hallgatók igények előzetes felmérése alapján adják meg vizsgaidőpontjaikat.

Az állandó szociális támogatás iránt való pályázatokat a Hallgatói Szolgáltatói Irodán november 14-ig lehet beadni. Fellebbezési határidő: november 17. Eredmények után érdeklődni november 20-tól a kari HÖK-ön lehet.

2000. november 24-én kerül megrendezésre az 54. Jogászbál a Forrás Szállóban.

GTK

Az október 2-12. között lezajlott hallgatói önkormányzati választások eredményesen zárultak. Az új HÖK elnök Kovács Katalin III. éves közgazdász hallgató lett. A további a bizottsági helyeket a következő kari hallgatók töltik be: Szociális Bizottság: Marovka Ferenc, Tanulmányi Bizottság: Tarjányi Margó, Kulturális Bizottság: Szűrös Kriszta, Pénzügyi Bizottság: Halmosi Péter.

Szegedi menza körkép

Avagy hol eszünk ezután?

A szegedi diáksajtóban nem véletlenül kapott szárnyra az a hír, miszerint a Diáktanya néven működő menza megszűnik, illetve átalakul valami egészen mássá, pontosabban a természettudományi kar számítógéptermevé. A szövevényes ügyet a TTK dékánja Dr. Mezősi Gábor kezdeményezte, mivel teremszükében lévén szeretné megszerezni a helységet a kar számára. A Diáktanya, bár nem a legjobban prosperáló menza Szegeden, megszűnése mégis komoly zavarokat okozhatna a diákétkezésben, hiszen a többi, így is eléggé zsúfolt étkező még telítettebb lenne, ha egyáltalán fogadni tudná a vendégeket. Az ügyben az Egyetemi Tanács hivatott határozni (minden bizonnyal, november hatodikai ülésén, lapzártánk után).

A hallgatók körében, a három leglátogatottabb menza, az Irinyi Bisztró, a Szote menza és a Diáktanya között bár vannak kisebb-nagyobb különbségek, mégis ezeket nevezhetjük a legpreferáltabb étkeződékeknek.

A Szote menza vezetője kérdésünkre elmondta, hogy ha egy étkezési hellyel kevesebb lenne, valószínű nem tudnák fogadni az így megnövekedett vendégereget, hiszen ebédidőben most is gyakori a negyven méteres sor a pénztárak előtt, s bár a kiszolgálás valóban gyors, de az étkező helység nagysága kevés lenne a vendégek számára.

Az Irinyi bisztró bár kevésbé népszerű a hallgatók körében, így

is elég nagy kapacitással működik. A sors fintora, hogy a legnagyobb befogadóképessége a Diáktanyának van, mégis ez tűnik a legkevesbé látogatott helynek, főként a hiányosságai miatt. (Ez a tény azonban még nem hordozza magában a bezárásra való jogosultságot, hiszen Kónya Ferenc, a Diáktanya üzemeltetője már hónapokkal ezelőtt benyújtotta fejlesztési terveit, Dr. Tráser Ferencnek, a SZTE gazdasági- és műszaki főigazgatójának, amelyek lendíthetnének az étkező helyzetén.)

Azt a problémát, hogy a Diáktanya megszüntetése súlyos gondokkal járna még az ügy kezdeményezője, Dr. Mezősi Károly is elismeri és a megoldást egy, az önkormányzat által felajánlott telek, a Honvéd téri Bőr- és Nemibeteg gondozó régi épületének, valamint három, itt lévő romos bérlakás helyén felépülő „centrum” létrehozásában látja, ami a tervek szerint napi tízezer embert tudna ellátni. Ez az elképzelés már magában is nonszensz, hiszen egy ilyen objektum elkészítése évekbe telne, ha lenne rá pénz. A másrészt, napi tízezer embert befogadó étkezőre egyszerűen nincs szükség, de ha mégis felépülne egy ilyen jellegű monstrum, az szinte monopolizálná a diákétkezést és a többi menza menne csődbe.

A kérdés tehát az, felújítsanak-e, illetve korszerűsítsenek-e, egy már meglévő étkezőt, vagy átalakítsák a helységet számítógépteremmé és egy új építkezésbe kezdve hozzanak létre valami mást?

G.Zs.

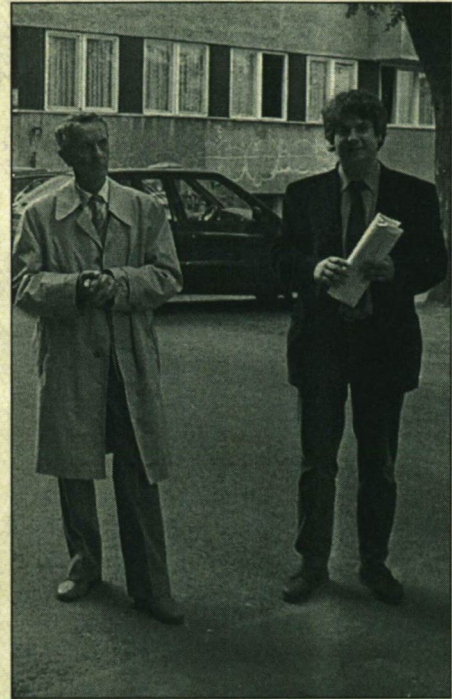
'56-ra emlékeztünk

Október 16-án délután egykor a Bölcsészkar bejáratánál megemlékezést szervezett az EHÖK az 1956-ban e napon és e helyütt megalakult Magyar Egyetemisták és Főiskolások Szövetsége (MEFESZ) tiszteletére.

Köszöntő beszédében Jancsák Csaba, az EHÖK elnöke kiemelte, hogy e szervezet tekinthető Szeged, és egyben Magyarország első alulról, önszerveződés alapján létrejövő hallgatói mozgalmának, emiatt a mai hallgatói önkormányzat elődjének tekinti a MEFESZ-t, és ápolni szándékozik kultuszát. Némileg keserű iróniával említette, hogy az 1956-ban megfogalmazott követelések jó része mind

a mai napig nem teljesült, nincs tehát új a nap alatt, legalábbis a tanszabadság, az átjárhatóság és a kollégiumi elhelyezés terén. Integráció ide, vagy oda, sok még tehát a tennivaló, még szerencse, hogy az oroszok azért már kivonultak...

Csaba után a mintegy negyven fős „tömeg” (főleg hökösök és diákújságírók) nagy örömeire szót kapott Kiss Tamás egykori joghallgató, a MEFESZ egyik alapítója, aki az október tizenhatodikai és huszadikai MEFESZ gyűlések fő sikerének azt tartja, hogy a több évi diktatúra után végre kifejtették álláspontjukat a másként gondolkodók, és kiáltványuk értő fülekre talált más egyetemeken is, és a vidéki és pesti intézmények egymás

után csatlakoztak zászlóbontásukhoz, amely így az október 22-i műegyetemi gyűléshez, majd a 23-i tüntetéshez, a forradalom kirobbanásához vezetett. A forradaloméhoz, amely bár elbukott, de alásta a kommunista rendszert, és szertefoszlatta a „művelt nyugati” baloldal ábrándjait a létező szocializmusról. Kiss Tamás, aki – rendkívül szimpatikus módon – nem sértődött meg azon, hogy a messi Salgótarjánból egyenesen e célból való megérkezése dacára a mai hallgatók (általunk már jól ismert) passzivitásával szembesült, kijelentette: örül a kis létszámnak, hiszen ez azt jelenti, hogy azok a problémák, amelyek következtében 1956-ban özönlöttek a gyűlésre a hallgatók, mára megoldódtak. A rövid megemlékezés záróakordjaként Jancsák Csaba azon meggyőződésének adott hangot, hogy jövőre, a negyvenötödik évforduló alkalmával talán méltóbb megemlékezésre (emléktábla állítása, több hallgató, illetve egyetemi vezető jelenléte) kerül sor, hiszen a múlt nélkül nincs jövő, nincs jövőnk.

Főtitkár – pecabottal

Interjú Dr. Szabó Imrével, az SZTE főtitkárával, a Magyar Horgászszövetség elnökével

– *Honnan jött az ötlet, hogy ezt a versenyt megszervezzék?*

– A verseny ötlete az nem tőlem származik, én csak annyiban tudtam generálni ezt az ügyet, hogy mint az országos horgászszövetség elnöke, nagyon sok versenyen vettem részt az utóbbi időben és szóltam az olyan – itteni – nagy horgászoknak, mint az Imreh Szabolcs, aki mondta, hogy a Jancsák Csabával már régóta fontolgatják egy ilyen nagyobb volumenű versenynek a megrendezését. A gondolat testet öltött, és ennek lett ez a mostani bajnokság az eredménye, ami remélem hagyománnyá válik.

– *A versenyen csak úgynevezett amatőrök vettek részt, vagy profik is elindultak?*

– Én azt mondanám inkább amatőrök vettek részt, hála Istennek, mert nagyon jól éreztük magunkat, hiszen egyformán voltunk ügyetlenek, de egyébként profik is voltak, a már említett Imreh Szabolcs, vagy például a verseny egyik bírója a szintén válogatott Molnár Emese, és kijött a versenyre megnézni – de nem indulhatott – az Erdei Attila, aki nemrég a világbajnokságon II. helyezést ért el.

– *Színvonalában hogyan értékeli a megmérettetést?*

– A verseny színvonala rendkívül magas volt, ami természetesen nem abban mérhető le, hogy mennyi halat fogtunk. Hiszen az csak kis részben múlik rajtunk. Mi mindig rendkívül felkészültek vagyunk, és nagyon tudjuk ezt a sportot művelni, de a halak néha nem társak. Most ez következett be.

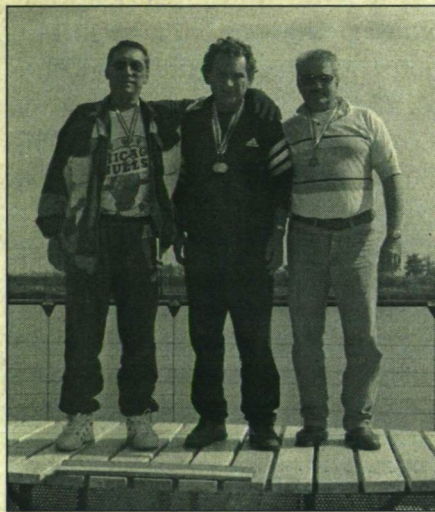
– *Hogy-hogy a halak nem társak? Mennyivel mérhető objektív mércével ez a sport?*

– Azért szoktak több órás versenyeket rendezni, mert ennyi idő alatt általában kijön a hozzáértés és a tudás. Tehát nem véletlen, hogy az én hatalmas

tudásommal 54 dekát fogtam, míg az Imre Szabolcs három és fél kilót. Ő profi, én egy jó amatőr vagyok.

– *A kifogott halaknak mi lesz a sorsa? Mindenki hazaviszi, ami fogott?*

– Sportszerűen visszadobjuk. Ha több lett volna, és nagyobb, nem biztos, hogy ennyire sportszerűek lettünk volna.

Dr. Szabó Imre (balra) a csúcson

– *Mekkora tisztelete van hazánkban a horgászatnak?*

– Nagyon sok fiatal jár horgászni, sokkal több mint, amiről én valaha gondoltam volna, és országos viszonylatban meg elég, ha csak azt mondom, hogy a MOHOSZ-nak kb. háromszáz-harminc-háromszáznegyvenezer tagja van. Nincs Magyarországon olyan párt, vagy civil szerveződés, amely ezt a létszámot tudná produkálni, egyedül a magyar autókлуб mondható komoly versenytársnak a kb. háromszáz ezres létszámával.

– *Ön mennyit szokott horgászni szabadidejében?*

– Valamikor tíz évvel ezelőtt még viszonylag gyakran horgásztam, mióta viszont szervezem, egyre kevesebbet. Tehát az idén most vagyok harmad-

szor vízparton bottal a kezemben egyébként személyemnél, tisztemnél fogva járok a versenyekre tárgyalni, de horgászni egyre kevesebbet van időm. Majd egyszer, ha már nem leszek elnök. Hogy mennyire nyugtatja meg az embert, mert hogy ez egy csendes örülteknek való sport? Mindig is azt mondtam, hogy a horgászat, a világ legizgalmasabb elfoglaltsága, és nem abból áll, hogy kimegyek a vízpartra, leülök, kezembe fogok egy suhángot és üldögélek ott.

– *Főtitkár Úr! Elmesélné melyik volt a legemlékezetesebb horgászélménye?*

– A legnagyobb hal az volt, amit nem fogtam meg, csak meséltem róla. Amit ténylegesen a vízpartra segítettem az egy hat és fél kilós süllő. A legemlékezetesebb horgászélményem meg az volt, mikor az atkai holtágon, február közepe táján a cimborám beleesett a jéghideg vízbe. Kimenekítettem, autóval hazavittem, – természetesen fűtöttem a kocsi mindvégig, – énrajtam ötréteg ruha volt, ő „egy szál gatyában” ült, másnap nekem volt tüdőgyulladásom, ő meg vidáman elment dolgozni.

– *Tényleg, miért kezdett el horgászni?*

– Mielőtt nem horgásztam, teniszezni jártam. A Juhász Árpád cimborám viszont horgászni járt, és egyszer megbeszéltük, hogy én elviszem őt teniszezni, ő pedig elvisz engem horgászni. Nem tudta elképzelni, hogy az én személyiségjegyeim mellett hogy tudok a vízpartra ülni, hiszen arra gondolt, hogyha tíz perc után, bemegyek a vízbe és megpofozom a halat, hogy serkentsem egy kis kapásra már. Nagyon elcsodálkoztam, hogy én ott elüldögéltem és elkezdtem horgászni járni, én pedig azon csodálkoztam, hogy ő meg abbahagyta a horgászatot és teniszezni kezdett. Cseréltünk.

Pál Imre